

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci žalobkyně: V.P., nar. „X“, bytem P. 25, O. n. L., proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, za účasti: B.K., nar. „X“, bytem O. 3, K., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.7.2013, č.j. KrÚ 45065/102/2013/OMSŘI/Vod-2,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko ze dne 21.3.2013, č.j. Hl 5255/2013/SÚ, kterým bylo podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen „*stavební zákon*“) a podle § 9 vyhl. č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, rozhodnuto o umístění stavby:

„Bioplynová stanice – Kladno u Hlinska“ (dále jen „stavba“) na pozemcích specifikovaných v rozhodnutí o umístění stavby, nacházejících se v katastrálním území Kladno u Hlinska.

Žalobkyně v žalobě uvedla tyto žalobní body:

- 1) Žalobkyně namítla, že přístupová komunikace ke stavbě neodpovídá reálným požadavkům na dopravní obslužnost k tomuto projektu, „jedná se o nezpevněnou polní cestu bez asfaltového povrchu, která je využívána pouze zemědělskou technikou pro účely přístupu k jednotlivým zemědělským pozemkům“. Tato odvolací námitka nebyla žalovaným projednána. Žalobkyně jako vlastnice okolních pozemků má důvodnou obavu, že v případě nevyřešení problematiky napojení na stávající systém veřejné silniční infrastruktury bude investor využívat k obslužnosti bioplynové stanice její pozemky, jak vyplývá z přiložené fotodokumentace.
- 2) Za zásadní pochybení žalovaného považovala žalobkyně nevyužití postupu dle § 149 odst. 4 správního řádu, když odvolání žalobkyně směřovalo i proti vyjádření Městského úřadu Hlinsko ze dne 15.7.2011, žalovaný si měl vyžádat vyjádření příslušného nadřízeného správního orgánu k tomuto vyjádření, což neučinil.
- 3) Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného ve vztahu k metodickému „povrchu“ (žalobkyně měla zřejmě na mysli „pokynu“) Ministerstva životního prostředí, který se týká schvalování bioplynových stanic před uvedením do provozu. Žalobkyně připouští, že se jedná o nezávazný dokument, ale poukazuje na nutnost dodržení zásady správního řízení uvedené v § 2 odst. 4 správního řádu. Metodický pokyn je určen orgánům státní správy a měly by se jím řídit.

Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Ve vyjádření k žalobě vyslovil žalovaný argumentaci směřující proti žalobním bodům, ve které žalovaný zejména uvedl, že odvolání nesměřovalo proti „obsahu zmiňovaných závazných stanovisek“. Dále žalovaný zdůraznil, že „si stojí za tím“, že v případě pozemku parc. č. 1147 se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, vlastník nevznese požadavek na její zpevnění, ačkoliv byl odvolacím orgánem upozorněn rozhodnutím ze dne 29.10.2012. Žalobkyně neuvedla, v čem konkrétně spatřuje zkrácení na svých právech, když předmětný pozemek není v jejím vlastnictví a nelze dopředu předjímat, že doprava ke stavbě bude probíhat jinak. Ve vztahu k metodickému pokynu Ministerstva životního prostředí žalovaný uvedl, že dotčený orgán, tj. Městský úřad Hlinsko, požadavek na možnost omyvatelnosti ploch ve svém stanovisku neuplatnil. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobkyně má nepodložené obavy z toho, že stavebník – osoba zúčastněná na řízení bude k příjezdu ke stavbě využívat její pozemky. V žalovaném rozhodnutí byla otázka příjezdové komunikace vyřešena, v daném případě se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Otázka stavu příjezdové komunikace bude řešena podrobněji v probíhajícím stavebním řízení. Odvolání žalobkyně neobsahuje žádnou námitku proti postupu v případě vyjádření příslušného nadřízeného správního orgánu ve vztahu ke stanovisku silničního správního úřadu Městského úřadu Hlinsko ze dne 15.7.2011. Toto vyjádření v podstatě ani není závazným stanoviskem ve smyslu ust. § 149 odst. 1 správního řádu, protože příslušným silničním správním úřadem v případě veřejně přístupné účelové komunikace je místně příslušná obec, proto ani nebylo možné se proti předmětnému

vyjádření odvolat. Metodický pokyn není obecně závazným právním předpisem. Osoba zúčastněná na řízení navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkouvávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou

z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i

Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud k výše zmíněným žalobním bodům uvádí následující argumentaci:

Ad 1) Námitku týkající se otázky zajištění přístupu ke stavbě uplatnila žalobkyně i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, v dané věci se žalovaný zabýval touto námitkou v části týkající se odvolací námitky č. 2 (str. 4 a 5 žalovaného rozhodnutí). V něm uvedl, že „*předložená dokumentace v části b) řeší přístup na stavební pozemek po dobu výstavby, popř. přístupové trasy, přičemž přístup je zajištěn sítí stávajících veřejných komunikací a sice státní silnicí I/34 vedoucí z Hlinska do Poličky, dále stávající účelovou veřejnou komunikací odbočující ze silnice I/34.*“ Přímou ke stavbě se pak navrhuje nová účelová komunikace navazující na účelovou komunikaci na pozemku parc. č. 1147. Dále žalovaný zdůraznil, že odbočení ze stávající účelové komunikace na poz. p. č. 1147 dále pokračuje po pozemcích, ke kterým má žadatel vlastnické či jiné právo a tedy zajištěním příjezdu ze silnice I/34 až k pozemkům, na kterých je umístěvaná předmětná stavba, je požadavek daný vyhláškou č. 503/2006 Sb. splněn. K námitce žalobkyně o technickém stavu stávající účelové komunikace žalovaný uvedl, že ten „*není předmětem tohoto správního řízení, požadavek na technickou úpravu této komunikace nebyl jeho vlastníkem vznesen, metodický pokyn Ministerstva životního prostředí, na který*

odvolatelka poukazuje s odkazem na možnost omyvatelnosti ploch, je pouze doporučeným dokumentem“. Dále žalovaný uvedl, že komunikace na p. p. č. 1147 je stávající, dle zápisu v katastru nemovitostí druhem pozemku „*ostatní plocha*“ a způsobem využití „*ostatní komunikace*“, zmiňovaný požadavek žalobkyně na provedení technických podmínek Ministerstva dopravy, který byl doplněn katalogem vozovek polních cest, nelze v daném případě stávajícího stavu aplikovat. Odpověď na námitku žalobkyně týkající se stavu přístupové komunikace nacházející se na pozemku p. č. 1147 k uvedené stavbě dává již žalované rozhodnutí, přičemž žalobkyně proti této odpovědi v podstatě nevznesla v žalobě právně relevantní námitku, která by byla schopna argumentaci žalovaného v žalovaném rozhodnutí zpochybnit či vyvrátit. Žalobkyně v podstatě pouze v žalobě zopakovala uvedenou námitku, přičemž nevyvrátila názor žalovaného o tom, že technický stav uvedené účelové komunikace není předmětem vedeného správního řízení. Uvedený závěr žalovaného je sice stručný, ale nelze jej považovat, jak to učinila žalobkyně, pouze za „*odkaz*“. K tomu lze snad jen dodat, že dle ust. § 9 odst. 2 písm. e) stavebního zákona musí být v rozhodnutí o umístění stavby obsažena podmínka, kterou se zabezpečí i napojení stavby na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, avšak tato právní úprava neobsahuje požadavek, aby v tomto rozhodnutí byl i hodnocen a stanovován technický stav tohoto napojení stavby. Rozhodnutím o umístění stavby totiž ještě nedochází k rozhodnutí o podmínkách realizace stavby, když stanovení konkrétních podmínek realizace stavby musí obsahovat až stavební povolení. Navíc, žalobkyně ani v žalobě neuvedla, na jakém konkrétním hmotném právu by byla zkrácena v případě, že by technický stav uvedené komunikace nebyl uspokojivě řešen dle jejích představ, resp. by „*neodpovídal reálným požadavkům na dopravní obslužnost k tomuto projektu*“. Žalobkyně pouze vyslovila obavu, že v případě nevyřešení této problematiky bude stavebník využívat k obslužnosti stavby její pozemky. Tento subjektivní pocit, bez opory v důkazech (přiložená fotodokumentace uvedená v žalobě) nesvědčí a ani nemůže svědčit o budoucím způsobu využití uvedené komunikace, když se jedná pouze o foto této komunikace. Navíc žalované rozhodnutí ani nemůže umožnit, resp. legalizovat využití pozemků žalobkyně za účelem přístupu stavebníka k uvedené stavbě, tedy žalobkyně nemohla být žalovaným rozhodnutím krácena na svých právech (§ 65 odst. 1 s.r.s.). Přece žalobkyni musí být zcela jasné, že kdokoliv, tedy i stavebník, pokud využije pozemků žalobkyně za tímto účelem, tak se dopouští protiprávního jednání, proti kterému má žalobkyně jiné právní prostředky k ochraně svých práv. Jedná se tedy v podstatě o pouhou hypotetickou spekulaci žalobkyně, která nemá oporu jak v žalovaném rozhodnutí, tak ani v právní úpravě a není podložena ani skutkovým stavem dané věci.

Ad 2) Námitka v tomto žalobním bodu nemá oporu v podkladech, na které se žalobkyně odkazovala v žalobě. Odvolání žalobkyně totiž v žádné části nesměřovalo proti „*vyjádření Městského úřadu Hlinsko – stavební úřad – úsek silničního hospodářství ze dne 15.7.2011*“. V dané věci nebyly dány podmínky pro postup podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu, které se týká pouze případu, jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska. V daném případě odvolání žalobkyně nesměřovalo proti obsahu závazného stanoviska, když navíc uvedené vyjádření za toto závazné stanovisko považovat nelze. K vydání závazného stanoviska jsou příslušné pouze ty správní orgány, kterými jsou dotčenými orgány (§ 149 odst. 1 správního řádu). Navíc ze spisu nevyplývá, že by v něm bylo založeno uvedené žalobkyní tvrzené vyjádření Městského úřadu Hlinsko – úseku silničního hospodářství ze dne 15.7.2011.

Ad 3) Pokud žalobkyně v tomto žalobním bodu tvrdí, že „vydáním uvedeného metodického pokynu byla správními orgány vyjádřena zcela jasná pozice vůči podmínkám výstavby bioplynových stanic, která v tomto konkrétním případě byla zcela očividně a bezdůvodně změněna“, přičemž se jedná o metodický pokyn Ministerstva životního prostředí – sekce ochrany klimatu a ovzduší a sekce technické ochrany ŽP k podmínkám schvalování bioplynových stanic před uvedením do provozu, tak žalobkyně neuvedla konkrétně jakým způsobem, tedy v jaké části stanovených podmínek tímto metodickým pokynem byla „zcela jasná pozice vůči podmínkám výstavby bioplynových stanic“ očividně a bezdůvodně změněna. Krajský soud není povinen bez příslušné konkretizace vyhledávat v uvedeném metodickém pokynu tu podmínku, která dle názoru žalobkyně nebyla v dané věci splněna. Navíc, jak správně žalobkyně sama uvedla, není uvedený metodický pokyn obecně závazným právním předpisem. O porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu, který se týká v podstatě aplikace zásady předvídatelnosti rozhodování správních orgánů, by bylo možné uvažovat jediné v konkrétním, prokázaném případě, kdy správní orgán ve skutkově shodných případech bez náležitého zdůvodnění mění svou rozhodovací praxi a dochází tak k porušení této zásady. V daném případě ovšem ani žalobkyně netvrdila a neuvedla skutečnosti, které by vedly soud k závěru o porušení této zásady. Navíc uvedený metodický pokyn stanoví již konkrétní podmínky pro realizaci stavby uvedeného druhu a tyto podmínky lze jistě posoudit a aplikovat ve stavebním řízení.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel jí proto zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo podle obsahu spisu nevzniklo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 19. března 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová